

Krkonošská vlna (Jelenia Gora 2009)

Byla lehce pošmourná podzimní středa, já seděl ve školní jídelně a přežvykoval jsem školní oběd nevalné kvality, ale najednou mě z mé letargie vytrhl zvonící telefon v kapse. Volal mi můj kamarád Martin Piskáček a telefonní hovor začínal neobvyklou, vzrušeně pronesenou větou : „Bude vlna!“. To mi celkem stačilo k tomu abych pochopil co zamýšlí... Předpověď opravdu slibovala celkem optimistickou vlnu za Krkonošemi. Domluvili jsme se celkem tři zájemci, připravili dvě letadla, z nichž jedno bylo naše Hodkovické ASW 15 OK-6869 AI. Po dohodě s VLP Hankou jsme připravili vše potřebné a vyrazili vstříc novému dobrodružství, směr Jelenia Gora.

Ráno po probuzení jsem si uvařil čaj a sledoval meteorologickou situaci. Rozhodl jsem se v Jelenie Goře přespát již den předem, zatímco kluci sem dorazili ráno z Prahy. Rozhodně můžu doporučit všem našim plachtařům ubytování zde na letišti, jelikož je zde výborné zázemí. Okolo sedmé hodiny ranní jsme složili letadla a připravili je na grid, kde jsme vyčkali narolování polské vlečné, která působila poněkud historicky. Aerovlek proběhl na zdejší drsné poměry poněkud klidně, a vypnul jsem se asi v 1000m QNH u Jezera (zasvěcení znají, ostatní snad brzo poznají). Nejprve jsem vytočil rotor, k čemuž je vhodné mít značnou zásobu rychlosti, a po nějakých třech stech metrech výšky se dostavilo klidné a silné stoupaní, ručička variometru se usadila na krásných třech a půl metrech. Avšak s přibývajícím výškou značně klesala teplota v kabině a brzy jsem si musel nasadit rukavice. Naštěstí díky netěsnosti v doléhání kabiny mi překryt kabiny nezamrzl, jako se to stalo kamarádu Martinovi s Cirrusem. Pak už jsem jen vesele stoupal, a užíval si krásného zážitku z velké výšky. Okolo 5000 metrů si tělo řeklo lehkým nesouhlasem, který se projevoval tunelovým viděním a vyblednutím barev, o kyslíkoví nášup. Opět se vše za pomoci dýchacího přístroje vrátilo do normálu, až do doby, kdy jsem vystoupal do 7000 metrů, kde se situace začala pozvolna opakovat, vlivem malého průtoku kyslíku. A proto jsem s pocitem lehkého opuštění a vyčlenění z pozemského světa, svoje stoupaní v 7550 metrech ukončil.

Tajemnost této výšky mě zcela okouzila a nadchla svou již skoro mimozemskou krásou a podivností. Avšak dávala jasně všem návštěvníkům najevo, že zde už nachází za hranicemi běžného pozemského království. Rozhodně můžu všem zájemcům o vlnové létání v Jelenie Goře vřele doporučit. Avšak je jistě více než vhodné vyzkoušet si projevy hypoxie sám na sobě nejdříve v Praze na ULZ v barokomoře . No, nezbyvá než popřát všem pilotům hezké vlnové polétání a vyčkat na vhodnou vlnovou situaci.

Jan Hrbatsch